

Pred nízkym domom so žltými okenicami čakali tí, ktorí sa do počuli, že tu je ich šanca. Alebo nádej. Alebo posledná nádej, čokoľvek posledné, lenže zvyčajne je všetko posledné iba predposledné. Vždy sa nájde čosi, čomu sme schopní veriť až do úplného konca. Preto Iudia chodili za šeptuchami. Hovorilo sa, keď všetko zlyhalo. Bolo to akési ospravedlnenie samých pred sebou a obhájenie si základného práva na zázraky, ktoré sme si mohli vložiť v samoške do košíka.